

det en Overenskomst eller ikke, synes mig ikke det kommer an paa. Man kan jo sige, at Ministeren har sagt: Der er blevet reist disse Anker, derfor har jeg meddelt min Opfattelse, men jeg har ikke givet den som et Løfte, det er kun en Opfattelse af Situationen, som jeg har givet tilkjende. Det er ogsaa rigtigt, at der paa Grund af dette er kommet et godt Forhold mellem mig og Udvalget, der jo nu ikke længer vil klage over det, som der tidligere er blevet klaget over i Udvalget, men det er Noget, som maa opfattes som almindelig Gjengjæld fra Udvalgets Side, der kan ikke være underforstået en Gjenfaldighed deri. Ja, det kan jo formelt siges; men jeg vil dog spørge, om Noget, der tager Sagen for, som den foreligger, kan negte at, naar Ministeren som Svar paa et Angreb fremlægger sine fra den forrige Ministers forskjellige Anstuelser og Regler for Finantsadministrationen og som Følge deraf opnaar en Billigelse af Rigsdagen . . . (Afbrydelse af Finantsministeren) . . . ja, den ærede Minister er saa overordentlig ivrig for, at Ordene blive aldeles korrekte, jeg skal derfor gjøre mig al mulig Umage i saa Henseende og vil ikke bruge Udtrykket „opnaa“, for saa vil den ærede Minister sige: Jeg har ikke bedet om Noget, altsaa er det ikke Tale om, at jeg har opnaaet Noget; men jeg vil sige, at naar der i Udvalget indtræder en Billigelse af Ministerens Holdning, forstaar jeg ikke Andet, end at Enhver kan indse, at her foreligger noget Bindende fra begge Sider. Her foreligger en Slags Overenskomst, hvad der er sket, er Noget, som maa henregnes til, hvad man kalder for bindende efter de almindelige Regler for, hvad der foregaar, naar man handler paa Tro og Love. Men for fuldstændig at have enhver Tvivl om, hvorledes disse Regler den Gang bleve opfattede af den ærede Minister selv, skal jeg blot nævne Slutningsbestemmelsen i Reglerne. Disse Regler, som foreligger i denne Udvalgsprotokol, som jeg her holder, i den Skikkelse, hvori de, gennemsete og rettede af Ministeren, ere vedtagne af Udvalget, ende med, at han udtaler den Forventning, at de „ovenfor overenskomne“ Regler ville komme til at danne Grundlaget for nye Bestemmelser. Udtrykket „disse ovenfor overenskomne Regler,“ som den ærede Minister selv har været med til at affatte, tror jeg dog, Enhver vil indrømme, siger, at der her er Tale om en Overenskomst. (Modsigelse fra Finantsministeren). Jeg beklager, at den ærede Minister ikke indrømmer dette, og jeg tilstaar, at det undrer mig, om end jeg indrømmer, at der altid er den Fordel forbundet dermed, at man saa veed, hvor forsigtig man maa være, naar man vil vedtage den Art Raabenstilstand eller Fredsbetingelser, som i sin Tid bleve vedtagne i Finantsudvalget. Naar den ærede Minister for Alvor vil paastaa, at St. Croix Laanet kunde sammenlignes med dette Laan til Randers—

Grenaa Banen, tilstaar jeg, at det forundrer mig endnu mere end de Opfattelser, jeg forøvrigt har hørt den ærede Minister gjøre gjældende i denne Sag. Naar den ærede Minister siger, at disse Ting meget vel kunde sammenstilles, fordi han aldrig har paastaet, at Laanet til Grenaa Banen var et let realisabelt Aktiv, saa forholder dette Sidste sig jo ganske rigtigt; men vi have heller ikke paastaet noget Saadant. Sagen er; at vi ingenlunde have stemplet Laanet til St. Croix som et ikke let realisabelt Aktiv, men vi have hævdet, at det slet intet Aktiv bør være; St. Croixlaanet skal indbetales, og derfor skal der kjøbes let realisable Papirer. Men, siger saa den ærede Minister: vi kunne jo gjøre det Samme med Laanet til Randers—Grenaa Banen, for det kan der ogsaa kjøbes let realisable Papirer. Det har den ærede Minister Ret i; han kan blot skaffe os Laanet ind, saa vil der ganske vist ogsaa for dette Laan kunne kjøbes et let realisabelt Aktiv. Men det tror jeg netop er Vanskeligheden at faae Laanet ind. Komme vi først saa vidt, at Laanet bliver indbetalt, foreligger det andet Spørgsmaal. Men jeg tror, at dette Laan har den Egenkab, at det hverken kan indbetales eller omsættes. Skulde vi bruge Noget til Sammenligning med Laanet til Randers—Grenaa Banen, saa tror jeg, at det, den ærede Minister har laant Bestindien i aar, kommer ind under den Slags Effetter; det kan man imidlertid jo ikke dømmen om endnu; vi ville først faae at se, hvor let realisabelt dette Aktiv vil blive. — Spørgsmaalet om Kautionisterne skal jeg ikke komme ind paa mere. Jeg tror, at her foreligger en Misforstaaelse eller en Misbifarelse om, hvor vidt Kautionisten indtager en Stilling som simpel Kautionist eller som Ryksborg. Det er muligt, at denne Misforstaaelse har været i Kontrakterne; men da der ikke foreligger Noget trykt, skal jeg ikke komme nærmere ind paa Sagen. Kun skal jeg udtale for at have enhver Tvivl, at jeg ikke tror, at det har været den ærede Ministers Mening, at han har sluttet Overenskomsten for at faae disse Kautionister væk, og det tror jeg heller ikke ligger i mine Ord. Resultatet tror jeg imidlertid maa siges at være, at Handelsbanken ganske er sluppen for at tage Banen og Kautionisterne for deres Forpligtelse. Andet tror jeg ikke, der kommer ud deraf.

Finantsministeren (Estrup): Det forekommer mig næsten, at det ærede Medlem vilde give det Udseende af, at jeg ved den meget omtalte Forhandling mellem mig og Finantsudvalget for 4 Aar siden og ved mine Udtalelser der havde villet frikjøbe den forrige Minister for den Dadel og det Ansvar, der ellers skulde være rettet imod ham. Jeg havde den Gang aldeles Intet at frigjøre mig for, og heller Intet at tilkjøbe mig. Sagen er i Virkeligheden ganske simpelt